

„To je dobrý nápad,“ pochválil mě. „Objednám něco, co si budou moct dát i později.“

Otevřel jídelní lístek, který byl položený na stole. „Vybereme to spolu,“ vyzval mě.

Vstala jsem z křesla a přešla ke stolu. Společně jsme procházeli nabídku.

„Ty bruschetty s česnekovou pomazánkou nepotřebují ohřát, že?“ Zvedl hlavu a podíval se na mě. „Pokud se nebudou chtít líbat, přijdu jim vhod.“

„Pokud se nebudou chtít líbat,“ zasmála jsem se. „A jestli jo, sníme je my.“

„Jsi si tím tak jistá?“ zeptal se.

„Čím? Že je sníme?“

„Ne...“

V té chvíli mu zazvonil mobil a on o kousek ustoupil.

Když telefonoval, stála jsem tam omámená jeho nedokončenou větou. Moje srdce nedokázalo odolat tomu návalu touhy a záplavě citů proudící celým mým tělem.

Přistoupila jsem zezadu těsně k němu.

Neotočil se, telefonoval dál. Potom natáhl volnou ruku dozadu a objal mě, jako by mi chtěl zabránit v odchodu. Přitiskla jsem se k jeho zádům. Na chvíli přerušil hovor, zhluboka se nadechl a po pár větách telefon odložil.

Otočil se ke mně a objal mě oběma rukama.

„Mám objednat ty bruschetty?“ zeptal se tlumeným hlasem. „A potom vyrazíme do města.“

Přikývla jsem a opětovala mu objetí.

„Už musíme jít,“ zamumlal.

Já jsem ale nikam jít nechtěla. Chtěla jsem s ním zůstat až do konce života. Zachovat tu chvíli navždy.

„Musíme jít, Sofie,“ zopakoval, ale pořád mě objímal. „Neměl bych tu být...“ Zhluboka se nadechl. „Neměl bych tu být s tebou, Sofie, nemůžeme tu zůstat.“

Tiskli jsme se k sobě, ale zároveň měl potřebu se odtrhnout. Jeho hlas byl nejistý, rozpolcený mezi tím, co cítil, a tím, co považoval za správné.

„Nemůžeme...“ řekl znovu.

„Ne,“ zašeptala jsem mu do ucha a rty jsem mu přejela po tváři až k ústům, kde jsem se zastavila. Dýchal čím dál rychleji. „To nemůžeme,“ vyslovila jsem navzdory narůstající touze.

Naše rty se o sebe lehce otřely. Ještě víc jsem se k němu přitiskla a ještě silněji jsem ho objala.

Tehdy už to nevydržel. Vyhledal moje ústa. Na chvíli jsem přestala dýchat. Moje představy se najednou zhmotnily do dlouhého polibku s Alešem.

Moje touha rostla stejně jako ta jeho. Najednou mě od sebe odstrčil.

„Sofie, tohle nemůžeme.“ Hlas se mu chvěl stejně jako jeho ruce na mých ramenou.

Pomyšlení na to, že by to najednou mohlo skončit, mě zbavilo posledních zábran. „Můžeme všechno.“

Svým objetím mě málem rozdrtil. „Neprovokej, Sofie, dobře víš...“

Nedovolila jsem mu, aby mě jen tak pustil. Ani to neměl v plánu. Neodpoutal mě od sebe, protože to sám nechtěl. Už když mě poprvé objal, přiznal tím, že cítí něco jiného, než co říká.

Ve dveřích byl klíč, závěsy na okně zatažené a postel ustlaná. Na nahém těle jsem ucítila chladivé pohazení. Přivřenými očima jsem v přítmí pokoje vnímala jeho tvář sklánějící se nade mnou, pevné tělo, z něhož sálala touha zmocnit se toho mého.

„Sofie, už není cesty zpět,“ zasténal mi do ucha.

Chytila jsem jeho hlavu do dlaní. „Musíme po té cestě jít pomalu,“ naznačila jsem opatrně.